

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Obce L., zastúpenej advokátom JUDr. J. G., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, resp. podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2006 doručená sťažnosť Obce L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. J. G., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a z pripojených príloh vyplývajú nasledovné rozhodujúce skutočnosti.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 14 Cb 8297/94 zo 16. augusta 2000 zaviazal sťažovateľa ako žalovaného v prvom rade a pôvodne Štátny fond životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len žalovaný v druhom rade“) zaplatiť V., a. s., B. (ďalej len „žalobca“), istinu v sume 11 377 000 Sk a ďalšie presne určené sumy titulom úrokov, nezaplatených poplatkov s tým, že zaplatením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Právnym titulom žalobcom uplatneného nároku bola zmluva o úvere č. 2010, ktorú žalobca uzatvoril so sťažovateľom ako žalovaným v prvom rade 13. decembra 1991. Touto úverovou zmluvou sa žalobca zaviazal poskytnúť sťažovateľovi úver vo výške 22 322 000 Sk so 17 % p. a. úrokom s tým, že odchýlka od základného kurzu je 2 %. Splatnosť úveru bola stanovená do 31. marca 1994. Žalovaný v druhom rade podpísal na zabezpečenie predmetného úveru ručiteľskú listinu.

Sťažovateľ na základe uvedenej úverovej zmluvy vyčerpal úver vo výške 11 937 768 Sk. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že úver bol vyčerpaný a nezaplatený v sume 11 377 000 Sk.

Na odvolanie žalovaných najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obo 152/2001 z 19. decembra 2001 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti o zaplatenie istiny 11 377 000 Sk potvrdil. V zostávajúcej časti príslušenstva rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, ako aj proti rozsudku súdu prvého stupňa na podnet žalovaného v druhom rade (od 1. januára 2002 už v postavení žalovaného v druhom rade

vystupovala Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., Bratislava, ako právny nástupca zrušeného Štátneho fondu životného prostredia Slovenskej republiky) podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) a navrhol ich v časti dotýkajúcej sa povinnosti žalovaného v druhom rade zaplatiť žalobcovi istinu 11 377 000 Sk zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Cb 8297/94 zo 16. augusta 2000 a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 152/2001 z 19. decembra 2001 rozhodol tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch, ktorými bolo žalobe voči žalovanému v druhom rade ohľadne istiny vyhovie a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že celé súdne konanie v uvedenej právnej veci je „*ukázkovým príkladom účelového rozhodovania a hrubého nerešpektovania princípu rovnosti účastníkov v konaní pred súdmi, ako i práva na spravodlivé súdne konanie*“, a to na jeho úkor. Namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sa cíti dotknutý, pretože na základe takto rozhodnutej právnej veci (v prípade jej potvrdenia) by ostal v pozícii dlžníka voči žalobcovi sám, pričom do tak finančne náročnej akcie, a to realizácie kanalizácie z dôvodu ochrany spodných vôd zásobujúcich mesto M., financovanej z úverových prostriedkov, bez participovania bývalého Štátneho fondu životného prostredia, by ho nikto nebol nedonútil.

V sťažnosti sťažovateľ zdôraznil, že zo strany žalovaného v druhom rade pritom nešlo o ručenie, resp. iné zabezpečenie záväzku, ale o prevzatie záväzku splácať dotknutý úver. Na podporu svojej argumentácie ku sťažnosti priložil aj príslušné rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu dotýkajúce sa uvedenej spornej problematiky.

Podľa tvrdenia sťažovateľa namietaným rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006 došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov pred súdom garantovaného v čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. v čl. 37 ods. 3 listiny. Z rovnakých

dôvodov sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, resp. práva podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006, zrušil uvedený rozsudok, vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v zatiaľ nevyčíslenej výške.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom sa stalo posúdenie namietaného porušenia označených práv sťažovateľa v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým tento súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora na podnet žalovaného v druhom rade tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok prvostupňového súdu vo výrokoch zaväzujúcich žalovaného v druhom rade uhradiť žalobcovi istinu v sume 11 377 000 Sk a vec v tejto časti vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ v podstate argumentoval tým, že príslušný súd v konaní o mimoriadnom dovolaní v predmetnej veci „*polovičatým*“ zrušením výroku o vyhovení žalobe iba voči žalovanému v druhom rade a nie aj voči nemu ako žalovanému v prvom rade, hoci podľa jeho názoru boli obidvaja žalovaní zaviazaní voči žalobcovi zaplatiť vymáhanú čiastku solidárne, t. j. rukou spoločnou a nerozdielnou, nezabezpečil jeho právo na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru a rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. podľa čl. 37 ods. 3 listiny.

Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02).

Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02).

Táto zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“ alebo tiež „princíp rovnosti zbraní“ pre všetkých účastníkov súdneho konania je ďalej rozvedená predovšetkým v Občianskom súdnom poriadku (ďalej len „OSP“) upravujúcom aj konanie o mimoriadnom dovolaní.

Procesnú legitimitáciu na podanie mimoriadneho dovolania má výlučne generálny prokurátor. V zmysle § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takému rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím alebo osoba poškodená týmto rozhodnutím súdu namieta.

Podľa § 243e ods. 3 OSP generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov (§ 242 ods. 2 OSP).

Podľa § 242 ods. 2 OSP dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov

- a) vo veciach, v ktorých možno začať konanie bez návrhu,
- b) v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý,
- c) v prípadoch, kde ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2), napriek tomu, že dovolanie podal len niektorý z účastníkov,
- d) ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vypořádania vzťahu medzi účastníkmi.

Je nesporné, že v okolnostiach prípadu mimoriadne dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 6 Obo 152/2001 z 19. decembra 2001 a rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 14 Cb 8297/94 zo 16. augusta 2000 podal generálny prokurátor na podnet žalovaného v druhom rade a dotýkalo sa len výroku predmetných súdnych rozhodnutí, ktoré tento účastník konania namietal, pretože v danej veci podľa usúdenia generálneho prokurátora nešlo o žiaden z prípadov uvedených v § 242 ods. 2 OSP.

Podstatou námietok sťažovateľa je odlišné právne posúdenie tejto skutočnosti dovolacím súdom v konaní o mimoriadnom dovolaní oproti právnenému názoru, ktorý zastáva sťažovateľ.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že: *„Dovolací súd napadnuté rozsudky preskúmal iba v rozsahu, ako ho vymedzil generálny prokurátor, teda preskúmal správnosť týchto rozsudkov iba v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené ohľadne istiny vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Rozsudky vo vzťahu k žalovanému v 1. rade (t. j. obci L.) mimoriadnym dovolaním napadnuté neboli, preto dovolací súd v tejto časti rozsudky ponechal nedotknuté. Totiž je nepochybné, že z hľadiska hmotného, ako aj procesného práva žaloba voči každému zo žalovaných môže byť podaná úplne samostatne, na základe rozdielného skutkového, ako aj právneho stavu. Pritom ani samotné výroky rozsudkov nezakladajú závislosť výrokov vo vzťahu medzi žalovanými.*

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd sa zaoberal iba dovolacou námietkou týkajúcou sa žalovaného v 2. rade, a to, či ručiteľský záväzok zo strany právneho predchodcu žalovaného v 2. rade z 11. 11. 1991, vo vzťahu k úveru poskytnutému obci L., je platný, a tiež, či nie je premlčaný.

Vyhlásenie o ručiteľskom záväzku Štátneho fondu životného prostredia je zo dňa 21. 11. 1991 (č. l. 25). Toto vyhlásenie bolo vyhotovené za účelom zabezpečenia úveru poskytnutého obci L. (v texte nepresne uvedené Obecný úrad L.). Je nepochybné, že Štátny fond životného prostredia mohol urobiť iba také právne úkony, na ktoré bol oprávnený v zmysle zák. č. 128/1991 Zb. Prostriedky fondu mohol použiť iba na účely taxatívne uvedené v ust. § 4 ods. 1 písm. a) až e) tohto zákona, a to len vtedy, ak o tomto použití bolo

rozhodnuté kvalifikovaným spôsobom. V ust. § 4 ods. 1 zák. č. 128/1991 Zb. nakladanie s prostriedkami tým spôsobom, že by sa nimi poskytovalo ručenie alebo iné zabezpečenie záväzku, uvedené nie je. Navyiac o použití týchto prostriedkov bol oprávnený rozhodnúť iba príslušný minister na základe návrhu (§ 5 ods. 2 cit. zák.). Z týchto dôvodov vyhlásenie o ručiteľskom záväzku zo dňa 21. 11. 1991 je v zmysle ust. § 21 ods. 1 HZ absolútne neplatné, a to pre rozpor s ust. § 4 ods. 1 a § 5 ods. 2 zák. č. 128/1991 Zb., ako je to správne konštatované v mimoriadnom dovolaní. Z tohto dôvodu ďalšia námietka generálneho prokurátora týkajúca sa premlčania záväzku je právne irelevantná, pretože neexistujúci záväzok sa nemôže premlčať, ani nemôže zaniknúť (na ktorý zánik poukázal žalovaný v 2. rade). Súdy sa však náležite s touto otázkou nevyporiadali ani z hľadiska skutkového, ani z hľadiska právneho stavu, ako na to dôvodne poukazuje generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní.

V dovolacom konaní bolo potrebné vyporiadať sa aj s otázkou, ktoré subjekty sú účastníkmi dovolacieho konania. V priebehu dovolacieho konania podaním z 23. 12. 2005 spoločnosť G., s. r. o., so sídlom B., zast. advokátom JUDr. M. V., navrhla zmenu účastníka na strane žalobcu podľa ust. § 92 ods. 2 OSP tak, že namiesto žalobcu V., a. s., B., do konania vstúpi spoločnosť G., s. r. o. Ako dôvod tejto zámeny účastníkov označila právnu skutočnosť, že žalobca V., a. s., ako postupca, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7. 1. 2004, spísanou vo forme notárskej zápisnice, postúpil na spoločnosť G., s. r. o., ako na postupníka, pohľadávku voči žalovanému v 1. rade a postupník sa tak stal veriteľom vecne aktívne legitimovaným v dovolacom konaní. K tomuto podaniu spoločnosť G., s. r. o., pripojila aj notársku zápisnicu o postúpení pohľadávok medzi uvedenými subjektami, pričom v texte v zmluve o postúpení pohľadávok sa uvádza, že postupca (V., a. s.) týmto postupuje na postupníka (G., s. r. o.) pohľadávky voči tretím osobám, uvedené v prílohe 1 tejto zmluvy, ktoré vznikli na základe dokumentov uvedených ohľadom tej-ktorej pohľadávky. Spoločnosť G., s. r. o. však prílohu 1 tejto zmluvy dovolaciemu súdu nepredložila, ale pripojila iba časť tejto prílohy, týkajúcej sa úverovej zmluvy č. 2010, kde je ako obchodné meno dlžníka uvedený „Obecný úrad“, teda názov obce nie je uvedený, ani inak meno dlžníka nie je identifikované. Keďže v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 OSP), preto dovolací súd vychádzal z toho, že podmienky na postup podľa ust. § 92 ods. 2 OSP v dovolacom konaní ohľadne zámeny žalobcu neboli

splnené. Následne s touto otázkou v ďalšom konaní sa vyporiada súd prvého stupňa, ktorý síce uznesením zo 6. 7. 2005, č. k. 14 Cb 8297/94-177, pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila V., a. s. a na jej miesto vstúpila spoločnosť G., s. r. o., avšak toto uznesenie sa týka iba príslušenstva spornej pohľadávky, ako je to správne uvedené aj v úvodnej časti uznesenia súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, za ktorého odvolací súd považoval Štátny fond životného prostredia Slovenskej republiky, správne generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní poukazuje na to, že tento žalovaný subjekt bol zrušený (a to zák. č. 553/2001 Z. z.) a do jeho práv a povinností od 1. 1. 2002 vstúpila Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., Bratislava (§ 12 ods. 1 zák. č. 553/2001 Z. z.). Teda ide o právneho nástupca ex lege a keďže ku tejto zmene došlo až po rozhodnutí odvolacieho súdu, správne odvolací súd v úvodnej časti ako žalovaného 2/ označil Štátny fond životného prostredia a v konečnom dôsledku aj správne rozsudok doručil už (po 1. 1. 2002) Slovenskej záručnej a rozvojovej banke, a. s. Bratislava, ktorá bola oprávnená podať aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania. V dovolacom konaní preto dovolací súd na túto zmenu prihliadol ex lege, a preto za žalovaného v 2. rade považoval uvedenú banku.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 1, 2 a § 243i ods. 2 OSP uvedené rozsudky zrušil v rozsahu, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pre ktorý právny názor vyslovený v tomto rozsudku je záväzný (§243d ods. 1 OSP).“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu vo veci preskúmania napadnutých rozsudkov v rozsahu vymedzenom generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, je zdôvodnený dostatočným spôsobom, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré preskúmaval správnosť rozsudkov iba v častiach dotýkajúcich sa žalovaného v druhom rade, a nie aj sťažovateľa ako žalovaného v prvom rade. Vychádzajúc pritom z rozdielneho právneho postavenia (hmotnoprávneho i procesného) obidvoch žalovaných poukázal na to, že žalobcom uplatnené právo voči obidvom žalovaným sa opieralo o rozdielne skutkové okolnosti a o skutkovú podstatu rozdielnej právnej normy. Toto právne postavenie

v žiadnom prípade nezakladá vzťah pasívnej solidarity medzi žalovanými (ako nesprávne uviedol sťažovateľ v sťažnosti, že žalovaní boli zviazaní plniť žalobcovi spoločne a nerozdielne).

Z rozhodnutia sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006 vyplýva, že najvyšší súd posudzoval prípustnosť mimoriadneho dovolania a jeho obsah v zmysle zákonnej úpravy, a preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a tým porušujúci sťažovateľom namietané práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. podľa čl. 37 ods. 3 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že predmetným rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľom označené práva ani porušené byť nemohli, pretože ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia, rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa vo vzťahu ku sťažovateľovi mimoriadnym dovolaním napadnuté neboli (ani samotným sťažovateľom, ani žalovaným v druhom rade), a preto dovolací súd, vzhľadom na uvedené, v tejto časti rozsudky ponechal nedotknuté.

Je nesporné, že všetky pochybnosti, týkajúce sa sporného nároku žalobcu voči sťažovateľovi ako žalovanému v prvom rade čo do istiny v sume 11 377 000 Sk, boli odstránené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Cb 8297/94 zo 16. augusta 2000 v znení rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 6 Obo 152/2001 z 19. decembra 2001. Najvyšší súd ako dovolací súd preskúmal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora (len na podnet žalovaného v druhom rade) a rozhodol rozsudkom len o napadnutej časti výrokov zaväzujúcich na plnenie žalovaného v druhom rade s tým, že ich zrušil a vec iba v tejto časti vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Ústavný súd nepovažoval napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za svojvoľný a arbitrárny.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi rozsudkom dovolacieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 a právami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v celom rozsahu.

Z tohto dôvodu ústavný súd už nerozhodoval ani o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. sp. zn. 1 M Obdo V 11/2005 z 31. júla 2006, ako aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007